

conducting business. Adding emerging financial resources to this mixture will allow them to compete at a global level. This is the only way forward.

Reference list: 1. Госкомстат 8. 54-2008. Издания. Государственный комитет статистики [Текст], - Взамен Госкомстат 7.53-86; введ. 2009-15-01.- Киев: Межгос. Совет; К.: Изд-во статистики, 2009.- 333 с. 2. Investment attractiveness of Ukraine [Electronic resource]. – 2010. – Access mode: <http://www.worldfinancereview.com/december%202010/editorial/UKRAINE/investmentattractivenessukraine.html> 3. Обзор рынка прямых инвестиций в Украине в 2011г. [Electronic resource]. – 2011. – Access mode: <http://www.inventure.com.ua/main/analytics/analysis/obzor-rynka-pryamyh-investicii-v-ukraine-v-2011-g>

Черфас О.Г.,
*студент 5 курсу Одеського національного політехнічного університету,
м. Одеса, Україна*

ПРОБЛЕМАТИКА ІНВЕСТУВАННЯ ІННОВАЦІЙНИХ ПРОЦЕСІВ НА СУЧАСНОМУ ЕТАПІ РОЗВИТКУ ЕКОНОМІКИ

Інвестиційні ресурси є одним з головних і рушійних факторів розвитку будь-якого економічного процесу. Інноваційний тип розвитку економіки характеризується переходом країни на вищий технологічний рівень, який визначається переорієнтацією інвестиційного капіталу у високотехнологічні галузі економіки, розроблення й реалізацію інноваційних проєктів, науку і освіту. В Україні існує досить високий потенціал розвитку економіки, але з кожним роком спостерігається практична відсутність застосування та розвитку інноваційних процесів суб'єктами господарювання. Головною причиною є недостатність власних коштів у підприємств і обмеженістю бюджетного фінансування. Вирішення наявної на сьогодні проблеми збільшення обсягів вітчизняного виробництва можна зумовити двома чинниками: збільшенням купівельної спроможності підприємств і населення та зростанням конкурентоспроможності товарів вітчизняного виробника на внутрішньому і зовнішньому ринках. Саме інноваційний шлях розвитку економіки в змозі забезпечити цю конкурентоспроможність шляхом постійного оновлення технологій, товарів і послуг різноманітного призначення, стабілізацією і розширенням ринків збуту, ефективним використанням науково-технічного потенціалу і стимулюванням його зростання. [2] Низький рівень інноваційного розвитку пов'язується насамперед тим, що ефект від інвестицій та інновацій досягається лише тоді, коли основні обсяги інвестицій спрямовано в технологічну структуру економіки. Якщо інвестиції за своєю структурою не відповідають технологічній структурі виробництва і не спрямовані на її підвищення, то вони перестають бути базою для економічного розвитку. Розглянемо за рахунок чого здійснюється фінансування інноваційної діяльності в Україні за останні роки (Табл.1)

Таблиця 1.

Джерела фінансування інноваційної діяльності (млн.грн.)

Роки	Загальна сума витрат	У тому числі за рахунок коштів			
		власних	державних	іноземних інвесторів	інші джерела
2009	7949,9	5169,4	127,0	1512,9	1140,6
2010	8045,5	4775,2	87,0	2411,4	771,9
2011	14333,9	7585,6	149,2	56,9	6545,2

З даних бачимо, що в Україні обсяг інвестицій в інноваційні процеси здійснюється переважно за рахунок власних коштів, які збільшилися в 2011 році на 6288,4 млн.грн. в порівнянні з 2010 роком. Треба зазначити, що для підприємств було б найвигідніше, якщо б інвестиції відбувалися за рахунок іноземних інвесторів, але як бачимо, то вони катастрофічно зменшилися. Це пов'язано насамперед з низькою інвестиційною привабливістю української економіки.[1] Отже, приходимо до висновку, що на сучасному етапі інвестиційно-інноваційний сектор України характеризується зниженням активності, дефіцитом фінансових ресурсів, падінням платоспроможного попиту на науково-технічну продукцію, що спричинено значними недоліками під час розроблення та виконання державних цільових програм.

Інвестиційно-інноваційна політика повинна бути збалансованою та спрямованою на доповнення внутрішніх інвестицій зовнішніми, де визначальним фактором будуть національні

інтереси держави, її інноваційний розвиток. Додатковими заходами щодо залучення зовнішніх інвестицій, які будуть спрямовуватися в пріоритетні інноваційні проекти є : доповнення існуючої законодавчої бази і розроблення нової, що передбачатиме пільги для іноземних інвесторів, які мають намір вкладати кошти саме в розвиток наукомістких галузей; забезпечення високого рівня підготовки інвестиційних проектів інноваційного характеру відповідно до міжнародних стандартів; активне співробітництво з міжнародними інвестиційними та фінансовими структурами; ефективне інформаційне забезпечення потенційних іноземних інвесторів щодо можливостей реалізації інноваційних проектів в Україні.[3] Отже, хоча б при частковому вирішенні зазначених проблем, Україна зможе покращити інвестиційний клімат, збільшити інвестиційну привабливість, що в свою чергу посприє інноваційному розвитку підприємств та приведе до піднесення економіки в цілому.

Література: 1. Закон України «Про інноваційну діяльність» від 04.07.2002 № 40-IV, [Електронний ресурс] : Режим доступу - <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/40-15>; 2 Беліков О., «Інвестування в інноваційну діяльність. Проблеми та шляхи їх вирішення», Юридичний журнал, № 9, 2008 р.; 3. Товт Т.Й. Особливості фінансування інноваційної діяльності підприємств в Україні [текст] /Т.Й. Товт // Актуальні проблеми економіки. – 2008. – №3(81). – С.102–108.

Шилова О.Ю.,

к.е.н., доцент кафедри економіки підприємства,

Писоцька Г.В., студент 5 курсу ДонНТУ,

м. Донецьк, Україна

ПРОБЛЕМНІ ПИТАННЯ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ІННОВАЦІЙНОГО РОЗВИТКУ ПІДПРИЄМСТВ ВУГІЛЬНОЇ ПРОМИСЛОВОСТІ

В умовах глобалізації все частіше постає питання щодо економічної та, особливо, енергетичної незалежності країн. Становлення ринкової економіки та розвиток конкурентоспроможних підприємств в Україні неможливо забезпечити без стабільно функціонуючої енергетичної промисловості. Історично одним з найбільш значущих природних ресурсів в національному господарстві є вугілля, від загальних обсягів видобутку якого прямо або опосередковано залежить розвиток металургійної, машинобудівної та інших галузей промисловості. Слід також зазначити, що в Україні пріоритет вугілля зростає завдяки його значним запасам, превалюючи над запасами газу, нафти, руди для виробництва ядерного палива [3, с. 77]. Відповідно до цього вугільну промисловість можна вважати базовою для української економіки, а це означає, що саме в даній сфері, в першу чергу, мають впроваджуватися інноваційні заходи, спрямовані на її розвиток.

Реалізація інноваційної політики розвитку підприємств вугільної промисловості має ґрунтуватися на державній підтримці. Це пояснюється поділом вугільної промисловості на дві частини – державну та недержавну, при цьому на останню припадає близько 40% від загального обсягу видобутого вугілля [5, с. 352]. Підприємства, що належать до приватного сектору, переважно входять до складу потужних фінансово-промислових груп, що дозволяє їм отримувати своєчасну підтримку в реалізації інноваційних проектів та відкриває ширший доступ до залучення інвестицій. На відміну від приватного сектору, підприємства вугільної промисловості, що знаходяться в управлінні Міністерства енергетики та вугільної промисловості України, відзначаються збитковістю діяльності впродовж багатьох років, що не сприяє підвищенню їх інвестиційної привабливості. Кошти, які щороку виділяються з державного бюджету, йдуть переважно на покриття заборгованості із заробітної плати робітникам, із соціальних внесків перед Пенсійним фондом, за спожиту електроенергію тощо. Отже, на впровадження не тільки інноваційних технологій, техніки та методів управління, а й проектів з реконструкції та модернізації виробництва не залишається коштів.

Складність залучення інвестицій на підприємства вугільної промисловості з державною формою власності визначається не тільки їх незадовільним економічним станом, а, безпосередньо, специфікою виробничого процесу з видобутку вугілля та значними ризиками [1, с. 130]. Оскільки виробнича потужність вугледобувного підприємства є одним з основних показників при розробці інвестиційного проекту з реалізації інновацій на підприємстві, це